

Павелъ. Сега можешъ да слѣзешъ при тѣхъ, и гледай да си отиде.

Д-ръ Тиховъ. Нѣкакъ неудобно е. Азъ бихъ казалъ да се прѣмълчи тая вечеръ. Инѣкъ ще прѣдизвика еоментарии. Знаешъ, той е — (укорно) тоя кукувикъ!

Павелъ. (Схваналъ мисълта му.) А не е ли подло отъ негова страна! Единъ старъ другаръ.

Д-ръ Тиховъ. Съгласенъ съмъ.

Павелъ. И азъ ще го изоблича. Ще му кажа въ очитѣ. Защото това е осждително, то е отвратително! Жената, ако не е мжжътъ, не би се подала на изкушение.

Д-ръ Тиховъ. Правъ си. Жената е всѣкога пасивната страна.

Павелъ. А прѣдстави си до дѣ бихме отишли, ако се подаваме тѣй леко на прищѣвѣитѣ си. (Приближава се до Тихова). Човѣкъ е всѣкога разположенъ къмъ увлечение, особено ако има срѣдства за живѣне повечко и ако не работи. Лѣнността и разкоша сж най удобнитѣ условия, за да се оставя човѣкъ подъ увлека на страститѣ.

Д-ръ Тиховъ. Да, да!

Павелъ. Тогава дѣ е гаранцията, че днесъ азъ нѣма да се увлека въ твоята жена, утрѣ ти — въ жената на другиго — и по тозъ начинъ да обърнемъ поселищата въ вертепи? Нима въ това и смисълътъ на живота да се прѣслѣдва жената дѣто и да било и кога и да било! Пфу! Това е отвратително! Ето една лоша зараза въ нашето общество и тя трѣбва да се лѣкува.

Д-ръ Тиховъ. Напълно съмъ съгласенъ съ тебе, Павле.